

ENVIA'M UN SENYAL

Josep Oliveras

TÍTOL: *Envia'm un senyal*

AUTOR: *Josep Oliveras, 2019*

COMPOSICIÓ: *HakaBooks - Optima, cos 12*

DISSENY I FOTOGRAFIA DE LA PORTADA: *MIN - info@molinsinebot.com*

CORRECCIONS I ASSESSORAMENT: *Carles Miró - carlesmiro@carlesmiro.net*

1ª EDICIÓ: *març 2019*

ISBN: *978-84-949915-3-0*

DIPÒSIT LEGAL: *B 10225-2019*

HAKABOOKS

08204 Sabadell - Barcelona

 +34 680 457 788

 www.hakabooks.com

 editor@hakabooks.com

 Hakabooks

Queden prohibits, dins dels límits establerts per la llei i sota les disposicions legalment previstes, la reproducció total o parcial d'aquesta obra per qualsevol mitjà o procediment, ja sigui electrònic o mecànic, el tractament informàtic, el lloguer o qualsevol forma de cessió de l'obra sense autorització escrita dels titulars del copyright.

Tots els drets reservats.

Per a la meva bessona ;-) 16/05

PRÒLEG

El primer telèfon mòbil es va crear l'any 1957. El va inventar l'enginyer soviètic Leonid Kuprianóvitx. Al principi, d'aquesta mena de telèfons n'hi havia ben pocs i s'utilitzaven de manera experimental. Els feien servir, sobretot, els metges, els serveis d'emergències i els hospitals. Amb el temps, un cop es van comprovar els avantatges de l'invent, es van anar generalitzant en altres sectors.

No va ser fins a l'any 1983 que als Estats Units van començar a fabricar els primers telèfons mòbils d'ús particular. Eren uns artefactes grossos i feixucs, i només servien per fer trucades. Aquests aparells van evolucionar ràpidament i, al cap de pocs anys, s'havien convertit en un element clau en el sector de l'electrònica i de tota l'economia mundial.

Avui dia tothom té, com a mínim, un telèfon mòbil. No en pot prescindir ningú. És un aparell que ha passat a formar part de les vides de tota la població mundial. És l'eina més

utilitzada de totes les que s'han inventat al llarg de la història humana.

Els telèfons mòbils han evolucionat de tal manera que el propòsit amb què van ser inventats —de realitzar i rebre trucades des de qualsevol lloc— ha passat a un segon pla. Actualment a aquests telèfons se'ls anomena «intel·ligents» perquè amb aquests aparells podem fer-hi gairebé de tot. A part de la funció estàndard d'un telèfon convencional, els telèfons intel·ligents estan preparats per rebre i transmetre tota mena de missatges de text, missatges d'àudio o correus electrònics; també els podem fer servir per navegar per Internet, jugar, fer fotos, enregistrar vídeos i àudios. Són la nostra agenda, el nostre despertador i fins i tot la llanterna que ens permet trobar les claus si a la nit ens cauen a terra.

Aquests telèfons els podem tenir a dins del cotxe, a dins d'un rellotge o fusionats amb la mateixa televisió de casa. I qui sap si, tal com evoluciona de ràpid aquest sector, algun dia els podrem arribar a tenir connectats a dins del mateix cervell.

Amb molt poc temps arribarem a veure coses cada vegada més increïbles i inimaginables que de ben segur que ens podran arribar a semblar autèntics miracles.

LA NOTÍCIA

—Com? Però què em dius ara! No! No pot ser! Sisplau... No, no, digue'm que no és veritat! No pot ser! No pot ser!!!

Em dic Laura i us volia explicar la història que va començar el dia que vaig rebre la pitjor notícia de la meva vida.

Feia quatre anys que vivia a Londres, hi havia anat a viure l'endemà mateix de complir els divuit anys. Havia hagut d'esperar a tenir la majoria d'edat per poder marxar. Feia temps que volia fugir, anar-me'n com més lluny millor de la que fins aleshores havia sigut casa meva. No podia aguantar més. Havia passat un autèntic calvari fins que, al final, havia decidit posar un munt de quilòmetres entre casa meva i jo.

Però el que em va doldre més, el que em va costar més i del que, a hores d'ara, encara em penedeixo va ser separar-me del meu pare. I tot per culpa d'una dona! Sí, d'una dona maleïda, una bruixa autèntica que, des del dia que va entrar a la meva vida (bé, a la del meu pare, però de rebot

també a la meva) tot va canviar fins a convertir-se en un autèntic infern.

Vaig néixer el dia que el meu pare complia trenta anys. Per aquesta coincidència, el meu pare i jo sempre fèiem broma i dèiem que érem bessons, això sí, amb trenta anys de diferència.

Però el que havia de ser el dia més perfecte i bonic per a tots, a causa de l'aniversari del meu pare i, sobretot, del meu naixement, va ser un autèntic drama, perquè aquell mateix dia la meva mare va morir en el part.

La mare només va poder estar amb mi els vuit mesos i dues setmanes que em va portar dins del seu ventre. Patia un càncer terminal, que li van detectar pocs dies després de saber que estava embarassada de mi, un càncer estès als dos pulmons, amb una metàstasi que s'estenia a la resta d'òrgans vitals. El metge que la portava va decidir que era urgent que avortés abans de començar els tractaments necessaris per intentar erradicar el càncer. La notícia era desoladora i el meu pare i la meva mare van entrar en un estat de xoc que no els deixava pensar amb claredat.

Passats uns dies, i després de consultar-ho amb un altre especialista i, sobretot, parlar-ho molt entre ells dos, van acabar prenent una decisió radical. Com que els pronòstics que els donaven eren tan dolents i les probabilitats que la meva mare sobrevisqués eren gairebé nul·les, van decidir que se-
guirien endavant amb l'embaràs, passés el que passés.

Això significava renunciar als tractaments agressius a